

I
4328

BIBLIOTECA TEATRALA
EDATĂ DE
SOCIETATEA PENTRU FOND DE TEATRU ROMÂN.

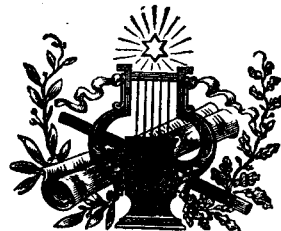
Nr. 40.

MILITĂREȘTE

COMEDIE INTR'UN ACT

DE

I. RUSSU ȘIRIANUL.

BRASSÓ--BRAȘOV
Editura Librăriei IOAN I. CIURCU
1913.

c. 39i/932

184 1115

PERSOANELE:

Alecu Sabie, colonel la pensie, 60 ani, puternic.
Emil Lungu, inginer căp. în rezervă, 35 ani.
Ilarie Căpitanu, ziarist, 32 ani.
Elena, văduvă, de 25 ani } nepoatele lui Alecu
Olga, de 22 ani } Sabie
Mihai, vistavoi, cam prostănac.

Tipografia, CIURCU & Comp. Braşov.

Actul I.

Acţiunea se petrece în Bucureşti. Scena reprezintă un salonuş. Uşi la dreapta la stânga şi în fund. Mobilier confortabil.

SCENA I.

Olga, singură.

Olga. Aşa! Cred, că nu mai lipseşte nimic. Cu toate că nu m'aş mira dacă aş fi uitat ceva. Sunt atât de zăpăcită, de nu mai ştiu unde-mi stă capul (Pune mâna la inimă.) Ah! şi cum îmi bate inima! Nenea Alecu nu cred să fi avut asemenea emoţii în faţa Plevnei, pentru că să vă spun şi eu, mă pregătesc pentru atac... O să fie greu, o ştiu dinainte. Dar voiu învinge, căci la urma urmelor ce să aibă împotriva? Ilarie e un băiat de zahăr... Şi cu toate astea de n'ar fi nenea aşă de pornit în contra ziariştilor... (S'aude tuşind) Vine. (Merge spre stângă şi deschide uşa.) Curaj! Momentul a sosit. Curaj!

SCENA II.

Olga, *Alecu*.

Olga. Bună dimineaţa, nene!

Alecu. Bună dimineaţa, dragă! (O mângăie cu

mâna pe obraz) Ei, cum ai dormit? (S'așează la masă) Dar ce întrebare? voi, fetele, aveți totdeauna visuri plăcute, nimic nu vă turbură.

Olga. Bine, mulțumesc, nene! Poftim gazețele.... Dar dumneata? Ai venit târziu de tot acasă.

Alecu. Da, după miezul nopții. Am fost la club. Ne-am aprins la discuție și apoi... Cărțile.

Olga (a parte) Cum să 'ncep? (tare) Și ai câștigat nene?

Alecu. Da, ceva.

Olga (a parte) Slavă domnului! Deaceea e așa de bine dispus. Semne bune!

Alecu. Ai zis ceva?

Olga (incurcată) Eu, nu! Am zis numai că mă bucur atât de mult, că ai câștigat la joc... Dar alerg s'aduc cafeaua.

SCENA III.

Alecu. singur.

Alecu. Se bucură, când câștig... Hm, frumos din partea ei... Ia să vedem, ce mai scriu gazetele. Cu toate că nu pot să le sufer, mă indignează multele minciuni ce culeg, totuș m'am obișnuit cu ele și nu pot să nu le cetesc... Să vedem.

SCENA IV.

Alecu, Olga, Mihai.

Olga. (Servește cafeaua) Așa! Poftim, nene Mihai, așează aci cana cu apă!

Mihai. Da domnișoară.

Olga. Acum poți plecă.

Mihai. Înțeleg d-șoară. Trăiți, domnule colonel!

Alecu (Cetește înainte și dă din cap.)

SCENA V.

Alecu, Olga.

Alecu. Ha, ha, ha! Dar începe obraznic de tot nătărăul.

Olga (Toarnă cafea) Ce-i nene! De ce te-ai supărat?

Alecu. (Bea cafea.) Cum să nu mă supăr? Adică... de ce să mă supăr? Nu merită să mă necăjesc de atâta lucru. Dar totuș e ridicul și supărat când un sgărie-hârtie de aceștia dă sfaturi miniștrilor, ca și cum aceștia n'ar avea cap să judece... zău, satiră!

Olga (îngrijată) Dar de ce să te superi pentru asta?

Alecu. Ai dreptate. Dacă m'aș necăji pentru toate câte scriu secăturile astea de ziariști, mi s'ar urî și de vieață.

Olga. Ei, nu-i tocmai așa, nene! Văd, că cetești cu plăcere ziarele. De multe ori scriu lucruri foarte interesante și zău, e foarte frumos.

Alecu. Ce tot spui! Minciuni turnate cu găleata.

Olga. Nu-i tocmai așa, nenisorule.

Alecu. Ei, ce te pricepi tu la d'alde astea?! Crede ce spun eu: născocesc la știri de te minunezi, mint de svântă pământul!

Olga. Nu-i vorbă, poate că nu sunt toate cum se scriu, dar sunt frumoase și amuzante.

Alecu. Misiune?... Ei, asta are haz!

Olga. Și încă o misiune nobilă.

Alecu. Nobilă? Să întortocheze adevărul? (râde) Să inventeze minciuni?

Olga. Nu cumva poezia e invențiune condamnată înaintea D-tale?

Alecu. Ei, ei, uite cum îi apără! Poate cunoști și tu vreun zgârie-brânză de aceștia?

Olga. Nene, dar sunt oameni foarte culti și draguți printre ziaristi.

Alecu. Haida de! Culti... draguți... Dar de unde?

Olga. Dar nene, d-ta nu cunoști nici unul, cum poți să-i judeci dar?

Alecu. Ce fel... nu cunosc? Adecă, așa-i, ai dreptate. Nu cunosc nici unul, slavă d-lui! Dar nici nu vreau să-i cunosc. Atât mi-ar mai lipsi.

Olga (a parte). Se 'ncurcă afacerile chiar dela început. (tare mângâios) Nene dragă... Aș vrea să-ți spun un lucru mare... zău mare... Dar nu știu...

Alecu. Dar ce nu știi? Haide, începe!

Olga. Dar... uite... nu știu cum să încep!

Alecu. Dela început, cum poruncește și logica. Știi, care-i cuvântul de ordin la mine: scurt militărește! Hai, una, două...

Olga. Da, militărește... pe scurt... îți spun. (tot mai incurcată) Știi, nene dragă, am întâlnit... am făcut cunoștință... cu un tânăr...

Alecu. Și te-ai amoretat! Bun! Asta-i în regulă! Dar el?

Olga. El... El... da el a zis că mă va cere, nu, întâiu mi-a declarat că mă iubește mult.

Alecu. Firește, cum să nu te iubească? Și dacă te iubește să te ia! Asta-i regula, fetele să se mărite. Știi că la asemenea chestii nu pun piedică. Și sora-ta Elena a făcut după dorința ei, eu nu m'am împotrivit. Mi-a fost destul să aflu, că pețitorul ei e locotenent... dotă aveă... I-am dat binecuvântarea îndată... Și au fost fericiți.

Olga. Biata Elena! Bietul Victor!

Alecu. Se înțelege, se înțelege! a fost o nenorocire, dar la noi militarii, nenorocirile sunt de prevăzut... Un cal turbat, o cădere țeapănă, și celui mai viteaz călăreț nu-i rămâne vreme nici să-și facă testamentul. Moare militărește!

Olga. Da militărește! Biata Elena însă eră să moară de durere.

Alecu. Vremea vindecă, draga mea. Iată au și trecut doi ani, uitarea s'așează pe toate. Nu mai mi-e teamă de aci înainte nici pentru Elena. Buna dispoziție i-a revenit (sentențios) și dacă-i drept ce-mi scrie, atunci nu mai ține mult nici văduvia. Dar acum să vorbim de al tău; scurt cine-i, ce-i?

Olga. Să mă ierți nene dar așa la comandă nu merge.

Alecu. Ei bine spune-mi atunci pe larg ca în romane.

Olga. Ne cunoaștem încă din carnaval. E un hăiat draguț și plăcut.

Alecu. Se 'nțelege. Toate fetele vorbesc așa de tinerii, pe cari îi iubesc.

Olga (dojenitor). Dar d-ta nici nu mă lași să vorbesc.

Alecu. Ba, vorbește. Iacă tac.

Olga. Zău e plăcut și mie mi-se pare frumos. N'are însă a face frumusețea. Chiar dacă ar fi cel mai urît bărbat tot l-aș iubi. Li iubesc spiritul care se manifestă în fiecare cuvânt, în fiecare scriere, în fiecare faptă a lui... Când vorbește ori scrie vezi numai decât, că ai de aface cu un suflet ales, poetic.

Alecu (Intr'astea cetește și dă din cap la cuvintele Olgei. Deodată necăjit.) Ei asta tot e mare ticăloșie.

Olga (speriată). Ce, ce-i nenіșorule?

Alecu (Aruncă ziarul și sparge o ceașcă) Auzi, criminalul! Să scrie așa ticăloșii! Ascultă „prin invenția prafului de pușcă fără fum, cavaleria a ajuns cu desăvârșire de prisos“... Auzi de prisos!... „Ba s'a făcut chiar imposibilă“.. Așa batjocură!... „Chipeșii roșiori, trufașii călărași s'au dus... și-au jucat rolul și în curând vor ajunge numai figuri de operetă!...“ Scandal! De-aș pune mâna pe un asemenea băutor de cerneală, bucăți l-aș face. Auzi! figuri de operetă!

SCENA VI.

Aceiași, Mihai.

Mihai (la sgomotul ce s'aude intră). Ordonăți, domnule colonel!

Alecu. Du-te la dracu și tu, nu te-am chemat. Ce ne întrerupi? Nu vezi că conversez cu d-ra?

Mihai. Conservați, trăiți d-le colonel (iese).

SCENA VII.

Alecu și Olga.

Al. (tot aprins) Și îndrăznesc să tipăresc asemenea dobitocii, rușine, trădare!

Ol. Dragă nene, dar ai zis că nu te superi.

Alecu. Ei cum să nu te superi... Dar așa-i. Tu nu pricepi, tu n'ai servit în arma cavaleriei, peste tot n'ai fost soldat.

Olga (tristă) Vai, nu! (a parte) Nici căpităneasă n'am fost măcar (plânge).

Alecu. Ei, ce-s lacrimile astea? Se nțelege, așa-i! Am vorbit puțin cam aspru. Nu-i mirare: abia acum, la vârsta de 60 ani, aflu că sunt o „figură de operetă“... Nu plânge însă, asta nu te privește... Tu nu ești „figură de operetă“... Haide nu mai plânge, nu sunt supărat.

Olga. (Iși șterge ochii) Aș, văd eu că ești supărat.

Alecu. Zău nu mai sunt. Parol!... Ei, haide, șezi aci și poveștește-mi... Unde am și întrerupt conversația. Da... ce meserie are curtezanul tău?

Olga (plânge). Numai acum nu pot să-ți spun.

Alecu. De ce să nu-mi spui? Vezi că nu mai sunt necăjit. Ba sunt chiar bine dispus. Ei, începe... frumos... aide. Una, două!...

Olga (șovăind). Dar...

Alecu. Nici un dar!... Ei ce-i, roșior, călăraș?

Olga. A, nu.

Alecu. Nu? Ei, nu face nimic. Se găsesc băieți buni și-n infanterie... Ori poate nici nu e militar... Numai sgârie-hârtie să nu fie... Poate că-i funcționar la ministerul de războiu.

Olga. Nu!

Alecu. Ce dar? (glumet) N'o fi cumva coșar? (o mângâie) Ei spune-mi mititico repede. Una, două..

Olga. A doamne... el e (plânge)

Al. (Ii lasă mâna) Ce e? va fi chiar ziarist?

Olga (Ascunzându-și fața cu mâinile, face semn că da!)

Alecu (Sare 'n sus infuriat) Ce e? Mișeii! Atât a mai trebuit! Nu-i destul, că zăpăcesc toată țara, dar îndrăznesc să arunce și ochii asupra nepoatei mele, s'o scoată din minți!... Niște... da niște mizerabili... Am să-i innec în călimară! Pe toți! (se plimbă furios, apoi se oprește) Dragă Olga, știi că te iubesc nu ca pe o nepoată, ci ca pe o fică... Am ținut mult la tatăl tău, mi-a fost un frate bun. Doresc să te fac fericită, ți-am spus că nu m'amestec în chestii de inimă. Ești destul de mare și cuminte, fă ce știi. Cum îți vei așterne așa vei dormi. Am pus însă o condiție, sunt dator să fac aceasta în memoria tatălui tău și pentru liniștea conștiinței mele: bărbatul tău trebuie să fie un om cum se cade.

Olga (supărată). Dar nene, el e un om cinstit.

Alecu. Tăcere! Acum vorbesc eu. Ce știi tu?

Ești tânără și fără experiență... Un șarlatan de ăștia ți-a sucit capul. O, se pricepe de minune la astfel de lucruri. Spun la minciuni, de par'că le-ar ceti din carte. De ce sunt însă eu aci? Să am grije. Dar știi tu ce va să zică poet? Să privești la lună fără gologan în pungă. Ei, ziaristii nu sunt altceva, decât o adunătură de băieți rămași de pe la școli, ori funcționari des-

tituiți... Iși târăsc vieața de pe o zi pe alta, rabdă frig și foame, mor prin spitale.

Olga. Dar nu-i așa nene.., El nu moare... D-ta nu știi...

Alecu. Moare, dacă-ți spun. Din ce să trăească, din două parale, cât capătă p'un rând de slove?

Olga. Nene, nu-i așa, țe'nșeli!

Alecu. Ș'un asemenea candidat de a muri de foame întâlnind o găsculiță, ca tine, îndrăznește să-ți vorbească de amor, să te innebunească, ba să te și ceară... Auzi nerușinare... Insurătoare ori foc, hai? Da cred, că i-ar plăcea!... Dar suntem și noi aci, noi figurile de operetă!... Ascultă! Adineaori în giună am amintit de coșar. Pe parola mea de onoare, de-mi spuneai că te cere un coșar, poate că obiectam multe, că nu-i pentru tine, că nu se potrivește între noi, dar în fine tot m'aș fi învoit. De ce nu? Deși merseriaș își câștigă pâinea într'un mod cinstit!... Dar ziarist n'are să treacă pragul casei mele. (Se plimbă tot supărat) Atâta mi-ar trebui, bărbatul nepoatei mele ziarist.

Olga. Pentru D-zeu nene, dar cel puțin ascultă-mă să-ți deslușesc. Așteaptă să-l cunoști, are să vină azi, și după aceea să-l judeci!

Alecu (speriat). Vine azi... vom vedeă! (sună.)

SCENA VIII. Aceiași, Mihai.

Mihai. Ordonăți, domnule colonel!

Alecu. Ascultă! Să ai grije să nu pătrundă aci nici un ziarist, nici un fel de zgărie-hârtie,

mă înțelegi? Ia seama c'o pățești cu mine! Dacă vine spune-i: la stânga 'mprejur, marș! Cam așa ceva. Mă înțelegi?

Mihai. Înțeleg, trăiți domnule colonel. La stânga împrejur marș! (Iese.)

SCENA IX.

Olga, Alecu.

Alecu. La ce oră a zis, că vine acel...?

Olga. Te rog nene, nu mai vorbi despre el.

Alecu. Nu-i doresc, decât binele. De aceea te întreb, când vine.

Olga. La unsprezece.

Alecu. Ei bine, acum sunt numai zece. Scrie-i repede să nu se obosească. E mai bine așa, atât pentru el cât și pentru mine. Dar să-i scrii cu minte, căci mizerabili cum sunt te pun încă în gazetă. M'ai înțeles? grăbește-te dragă.

Olga (aparte) Așa-i, de altcum azi ar veni în zadar. O să-i scriu, (tare) Merg nene, fi scriu îndată (iese în dreapta).

SCENA X.

Alecu, singur.

Alecu. Curată prigonire! Nu-i destul că în fiecare zi mă supără scrierile lor, nu le ajunge că-și vâără nasul în toate și ne fac figuri de operetă... acum vrea să intre unul chiar în familia mea. Ce îndrăzneală. În familia unui cavalierist! Și cine, mă rog! Un... un ziarist! Ne mai pomenită îndrăzneală.

SCENA XI.

Olga, Alecu.

Olga (gata de plecare). Mă grăbesc, nene, să fac ce mi-ai zis. (oftând) La revedere! (pleacă spre fund).

Alecu. Bine, bine, dragă, grăbește-te (se apropie și o sărută pe frunte) Nu fi supărată, întotdeauna ai fost ascultătoare... Silește-te să uiți ziua de azi. Adio!

Olga. Adio! (iese).

SCENA XII.

Alecu, singur.

Alecu. Biata fată! Ce suflet bun! Și pe acest inger a îndrăznit mizerabilul... (furios) Hu! Mă cuprinde furia, numai când mă gândesc la el.

SCENA XIII.

Alecu, Elena, Mihai.

Elena (intrând). Bună-ziuă, unchiule.

Alecu. Bine-ai venit, draga mea.

Mihai. (Stă cu geamantanul în ușe.)

Elena. Pune-l acî (îi dă o hârtie) Iată recipisa, mai e o ladă în tren. N'ar fi încăput în trăsură. Du-te de-o scoate.

Mihai. Trăiți conită... Scoatem!

SCENA XIV.

Elena, Alecu.

Alecu (o îmbrățișează). Cât mă bucur că-ai venit. Și ce bine ești la față... Ți-au priit se

vede băile și aerul de munte. Abia așteptam să vii.

Elena. Dar ce-i cu Olga? Unde fugi? Am întâlnit-o pe scară.

Alecu. Olga? Hm! Știi... o mică neplăcere... Îți voi povesti mai târziu... Alergă la mătușe-sa Maria.

Elena. Neplăcere... pentru Olga? (Ingrijată).

Alecu. Nu, ei nu i-s'a întâmplat nimic, ci unei cunoștințe, a ei... adică, de... toată afacerea e o copilărie, vei afla mai la urmă, acum șezi. Trebuie să fi obosită.... N'ar strica să dormi nițel.

Elena. Adevărat, sunt obosită. Am călătorit toată noaptea. Ce eră să fac însă? Ziua ar fi fost și mai rău, e mare căldură.

Alecu. Se înțelege, se înțelege. E căldură mare. Ai fost cuminte când te-ai hotărit să călătorești noaptea. Și acum, poștește, dragă (mergând spre dreapta și deschizând ușa) Uite, aci, sunt toate, cum le-ai lăsat tu. Am rezervat această cameră tot pentru tine. Olga nu mai putea de bucurie, când se gândea că o să fiți iar împreună.

Elena (scoate pălăria și observă ceașca spartă.) Eu asemenea m'am gândit mult la ea... Dar, asta ce e?

Alecu. Asta?... da... uite s'a spart în cursul unei convorbiri.

Elena. (Bănuitoare) Așa! (pleacă la dreapta, se oprește) Înainte de-a mă odihni, aș dori să știu (se duce și-l cuprinde cu brațele după gât) ce zici de scrisoarea mea din urmă?

Alecu. Ei, ce să zic? Mă bucur. Oare nu

ești frumoasă, tânără... N'o să rămâi vecinic văduvă. Și apoi nu mai ești o copilă, fă ce vrei. Sunt convins că-i bine așa cum vrei. A, dacă toate femeile s'ar gândi ca tine.

Elena. D-ta, unchiule ești foarte bun. Știu că nu mai sunt copilă, dar vezi, cu toate astea țin să nu fac nimic fără a te întrebă. N'aș fi par'că fericită, dacă nu ți-aș cere sfatul în toate și n'aș avea aprobarea d-tale.

Alecu (induișat, măgulit). Dragă nepoată văd și acum, că mă iubești. Nici să te temi, că voi pune vreodată piedică în calea fericirii tale. Mi-ai scris, că inima ți s'a deschis iar pentru iubire... sunt sigur că ai ales bine.. mă învoiesc (îi întinde mâna.)

Elena. Și zău mă temeam, că vei obiectă ceva

Alecu. (Cu bunătate) A, da... fiindcă nu e militar, nu-i așa?

Elena. Da...

Alecu. Nu te teme... Și apoi, nu crede că sunt tocmai așa de preocupat. Se găsesc și între civili oameni cum se cade... Alesul tău după cât mi-aduc aminte e funcționar chiar la minister.... Asta e o garanție întru câtva.

Elena. Da unchiule și încă la ministerul de războiu, șef de birou.

Alecu. Cu atât mai bine. Dar chiar de-ar fi și într'altă parte, ești femeie cuminte, îți vei fi ales un bărbat vrednic de tine.

Elena. Și-am uitat să-ți mai spun ceva (sentențios) E căpitan în rezervă, a servit în cavalerie.

Alecu (radios). Ei atunci trebuie să fie un om cum se cade.

Elena. Cred și eu! De altcum îl vei vedea căci vine aci. I-am scris când sosesc și desigur nu va întârzia. Alerg dar mă odihnesc puțin.

Alecu. Prea bine. Și apoi poate că ai să te gătești puțin.

Elena. La revedere! (iese prin dreapta).

SCENA XV.

Alecu, singur.

Alecu. Asta zic și eu că e femeie. (s'aude sunând) Cine o fi? (strigă) Mihai... Ei dar uitasem, a plecat să scoată bagajul dela gară. Alerg să deschid eu. (în fund) Bon jour, poftim!

SCENA XVI.

Alecu, Ilarie.

Ilarie. Cu d-l colonel Alecu am onoare să vorbesc?

Alecu. Da eu sunt. (măsurându-l de sus în jos)

Ilarie. Imi pare bine, eu sunt Căpitanu.

Alecu (radios) Bine-ai venit camarade! (îi strânge mâna)

Ilarie (incurcat). Camarad?

Alecu. Ei da. N'am servit amândoi în cavalerie? Rangul n'are afaceri!

Ilarie. Ce, știi și asta? (a parte) Îi va fi spus nepoată-sa. Imi place militarul ăsta. (tare Gentila D-stră nepoată, d-le colonel...

Alecu. Cum? Domnule?... Nici un d-le (îi întinde mâna.) Camarade! Așă-mi place mai bine. Am uitat, care ți-e numele de botez.

Ilarie. Ilarie!

Alecu. Ei bine, frate Ilarie, șezi!... Nepoată-mea într'adevăr mi-a scris și vorbit multe despre tine.

Ilarie. (Șade) Scris?

Alecu. Se înțelege! Ce te prefaci că nu știi, ștregarule?

Ilarie. Zău, nu știam. (aparte) Draga mea nu mi-a spus nici odată că-i și scrie unchiului său.

Alecu. Și cu toate acestea așa e. Nepoată-mea n'are nici un secret pentru mine.

Ilarie. Știu. Tocmai fiindcă am cunoștință de acest lucru, am îndrăznit să mă prezint și să-i cer mâna.

Alecu. Cu plăcere, camarade (îi întinde mâna, se scoală). Fiți binecuvântați de mine. Mă bucur.

Ilarie. Mă simt însă dator să-ți spun, că n'ce privește starea mea...

Al. Știu... camarade, am cunoștință de toate.

Ilarie. Cu toate că am auzit că nu prea ești mulțumit cu ocupația noastră...

Alecu Ei, să lăsăm asta... Adevărat, că am obiceiul să-i numesc sgârie hârtie pe cei cari își câștigă pâinea scriind — dar asta mai mult în glumă. (îi întinde mâna) Te asigur că în glumă.

Ilarie. Sunt convins de aceasta. Totuș, ca să fiu pe deplin liniștit, pot să-ți comunic, că cu sgâriatul-hârtie câștig șase mii de lei pe an. Cu atâta o familie modestă....

Alecu. Nici vorbă, poate trăi... Și apoi să știi, că și nepoată-mea are avere. Puteti ține casă în bună regulă. Acum doarme. S'o lăsăm să se odihnească nițel.

Ilarie. Prea bine! Mai ales că eu aş fi vinovat, dacă nu s'ar odihni destul: am venit mai de vreme decât promisesem. Mai târziu am ceva urgent de lucru. Şi eu am fost prea nerăbdător. Dacă-mi daţi voie, voi veni mai târziu.

Alecu. Ce mai întrebare, dacă-ţi dau voie. De sigur. Ba ţin chiar, să te avem la dejun.

Ilarie. Mulţumesc, domn... pardon, camarade. (se găteşte de plecare) La revedere!

Alecu. La revedere! Vezi de vino mai degrabă, te aşteptăm cu dor.

Ilarie. Voi fi punctual. Salutare!

SCENA XVII.

Alecu, Mihai.

Alecu. Ei vezi, ce băiat de treabă. Atât de tânăr să ajungi căpitan.

Alecu. Fie chiar în rezervă. Om, nu glumă. De geaba, se vede că a servit în cavalerie.

Mihai (intrând). Trăiţi, dom'le colonel, am adus geamantanele.

Alecu. Bine băiete. Acum vezi de curăţă pe aci, să fie gata până când mă voi fi îmbrăcat.

SCENA XVIII.

Mihai, pe urmă Emil.

Mihai (adună cioburile.) A naibii conservăţie, cum a spart ceaşca... Ce să-i faci, noi melentarii aşă suntem, şi cu vorba spargem. M'am obicinuit cu d'alde astea... Altfel dom colonel e băiat de treabă. Nici frate-meu nu i-aş pofti superior mai bun. (se aude sunând). Ei, iacă, iar sună

(iar se aude sunând). Bine, bine, viu îndată. (afară) Ce poftiţi?

Emil. Doamna Elena a sosit?

Mihai. Da, ce poftiţi cu dânsa?

Emil. Bine că a sosit.

Mihai. Da, numai că doarme acum.

Emil. Las-o să doarmă. Dar domnul colonel e acasă?

Mihai. Da.

Emil. Spune-i că sunt aci. Mă chiamă Emil Lungu.

Mihai (il examinează bănuitor.) Aşa? Dar, ia spune-mi, d-ta scri?

Emil. (mirat) Dacă scriu? (aparte) Ce 'ntrebare? (tare) Vezi bine că scriu.

Mihai (i-se pune 'n cale.) Da? Atunci să ştii: La stânga 'mprejur, marş!

Emil. Ce? Ce însemnează asta?

Mihai. Ce însemnează? Pe la noi pe la ţară se zice: P'aci ţi-e drumul!

Emil. Ei, nu mai îndruga atâtea, c'acum îţi astup gura!

Mihai. Ce naiba? Dar vorbeşte milităreşte.

Emil (răstit). Ai înţeles?

Mihai. (aparte) Ce să fac, vai de mine?... porunca... (tare) Bine, dacă domnul vrea cu orice preţ...

Emil. Haide! Una, două!..

Mihai. Plec, vezi că plec (pleacă, privind îngrijat înapoi).

SCENA XX.

Emil, singur.

Emil. Curios vistavoi. (gânditor) Ce însemnează asta? (șade cu spatele spre stânga) Dar, în sfârșit ce-mi pasă mie de un prostănac. Lucrul principal e că a sosit Elena. Frumos din partea ei, că s'a ținut de cuvânt și m'a invitat îndată.

SCENA XXI.

Alec, Emil, Mihai.

Alec (îmbrăcat, fără halat, intră furios.) Unde-i?

Mihai (urmându-l, arată pe Emil.) Uite-l.

Alec. Aa... (face semn lui Mihai să iasă.)

SCENA XXII.

Emil, Alec, apoi Mihai.

Emil. Scuzați, dacă v'am deranjat poate.

Alec (privindu-l bănuitor, aparte). După față se vede că e un muritor de foame. (tare) D-ta ești?

Emil. Da, am onoare a mă prezinta, d-le colonel: Emil Lungu.

Alec. Te cunosc. Știu și pentru ce vii.

Emil. (surprins), Da? Care va să zică, dragă-laşa-drăgălaşa D-v. nepoată a vorbit?

Alec (ironic). O ceri de nevastă, nu-i așa?

Emil. Da. Adică uite cum stă lucrul: dânsa a fost atât de gentilă să mă invite, ca să mă prezint d-voastră.

Alec. Ai primit scrisoarea?

Emil. Scrisoarea? Da, altfel nici nu veneam.

Alec (și mai supărat, aparte). Ce obrăznicie! (tare) Da? Și-ai venit? Ei bine (îl fixează cu gravitate.) Ascultă, d-le. Dacă îndrăznești să te mai uiți la nepoată-mea, îți tai urechile. M'ai înțeles?

Emil. Dar, d-le colonel!

Alec. Nici un dar! Aci vorbesc eu. D-ta vei avea vreme să vorbești afară... Intreaga d-tale speculație a căzut în baltă. (ironic) Această figură de operetă (se arată îngânat.)

Emil (aparte). E nebun!

Alec (se apropie de Emil). Această figură de operetă a pătruns toate speculațiile d-tale misterioase. Nepoată-mea s'a convins și ea... Nu-i așa, și-ar trebui zestrea?... De astă dată însă nu s'a prins păsărica... Și acum șterge-o, dar repede, căci altfel o pățești... Ai priceput?

Emil (incremenit, zăpăcit). Dar, domnule.

Alec. Poate nu m'ai înțeles: poruncesc să te dea afară.

Emil. Domnule, dar asta e o infamie.

(sosește Mihai)

Alec. Mihai! Arată domnului acestuia pe unde e ușor de a ieși afară.

Mihai. Trăiți, dom'le colonel: ușa de afară. (vesel) Ei haidem dom'le.

Emil (indignat). Domnule, ești militar. Vei ști că o asemenea procedare...

Alec (strigă). Nu știu nimic. Pleacă, una două.

Emil. Bine! Martorii mei vor fi locotenentul Florescu și căpitanul Marcu. Aștept ca în termen de două ore să-ți constitui și d-ta secundanții.

Alec Prea bine!

Emil (pleacă prin fund).

Mihai (vesel). Nu ți-am spus?

SCENA XXIII.

Alecă singur.

Alecă (strigă după Mihai). Ajută domnului să iasă mai repede. (se oprește, surâde satisfăcut.) L-am tratat militărește. Ce eră să fac, mai ales că îndrăznise să caște gura. Și ce impertinență, amenință cu duel... Cu atât mai bine însă. De mult tot doream să tai urechea unui sgârie hârtie. În sfârșit am pus mâna pe unul. Ii dau eu operetă. (s'așează să scrie) Cred, că e mai bine să iau ca secundant pe Duțulescu... Pe al doilea îl voi găsi la club (sună).

SCENA XXIV.

Alecă, Mihai.

Mihai. Ordonati, dom'le colonel!

Alecă. Ia scrisoarea asta și aleargă la d-l colonel Duțulescu. Ai înțeles?

Mihai. Înțeles trăiți, d-le Colonel.

SCENA XXV.

Alecă singur.

Alecă (își ia sabia și chipiul). O să vă învăț eu ce va să zică figuri de operetă... (pleacă grăbit, strigă spre stânga) Elena, eu plec, dar mă întorc îndată.

SCENA XXVI.

Emil Lungu, singur.

Emil (intră tiptil). Au plecat amândoi. Ea trebuie să fie dar singură... Trebuie s'o văd cu orice preț. N'aș fi crezut nici odată ca Elena...

SCENA XXVII.

Emil, Elena.

Elena. Par'că am auzit vorbind pe cineva. (vede pe Emil). A! d-ta ești... Bine-ai venit.

Emil (își încrucișează brațele pe piept). Am meritat eu asta?

Elena (nedumerită). Nu te înțeleg.

Emil. Cum nu mă înțelegi?.. Să mă tratezi așa, pe mine, care te-am iubit din tot sufletul! Ce-am greșit, că a trebuit să fiu pedepsit atât de aspru... Singurul păcat ce am făcut, a fost că te-am iubit prea mult, și am crezut că și d-ta mă iubești. Văd însă că totul a fost numai cochetărie, un capriciu, o glumă, dar crudă glumă.

Elena. Zău, nu te înțeleg, domnule Emil... te rog explică-mi ce înseamnă aceste cuvinte de muștrare și această atitudine dușmănoasă.

Emil. Așa mi-a trebuit însă. De ce am fost naiv? Ar fi trebuit să bănuiesc, cel puțin, că glumești cu mine... Și acum că batjocura a trecut, m'am expus și unei ofense, pe care nu mi-o pot explica de loc. Nu mi-am închipuit nici odată, că sub un exterior atât de divin se ascunde un suflet atât de răutăcios.

Elena. D-nule Emil!.. Te oprește!

Emil (liniștindu-se). Ai dreptate, mi-am permis prea mult... Plec, doamnă... Cerul să te ierte pentru răul, ce mi-ai făcut. (Iese prin fund.)

SCENA XXVIII.

Elena singură, apoi Mihai.

Elena (privește după el, rezimându-se de un scaun). Ce-a fost asta? Ce-a vorbit omul acesta

aci? (își șterge ochii) Ori a fost un vis rău? Dar nu, cine sunt eu, de și-a permis să-mi vorbească astfel!.. Ce s'a întâmplat, doamne, ce s'a întâmplat? (cade pe canapea) Trebuie să aflu tot... să-i scriu!... Ba nu, să vorbesc cu unchiul.

Mihai. Trăiți, dom'le colonel! (vede pe Elena) (aparte) Ce, nu-i aci? (tare) Sărut mâna coniață, dom' colonel nu-i aci?

Elena. Nu. (își netezește fruntea). Nici să gândesc nu mai pot... capul... Mihai, dacă va veni unchiul acasă, spune-i, că mă doare capul, să mă lase toți în pace... (iese prin stânga).

SCENA XXIX.

Olga, apoi Mihai.

Olga. (Obosită, deprimată, cu o scrisoare în mână) Prea târziu! Nu l-am mai găsit acasă... Ce s'o fi întâmplat în acest timp pe aci... nici nu 'ndrăznesc să-mi închipui... Trebuie să aflu însă. Mihai!

Mihai (intră). Ordonati, coniață!

Olga (șovăind). Ia spune-mi, a fost cineva pe aci? Un domn?

Mihai. Fost, coniață!

Olga (speriată). Ia spune-mi! (aparte) cum să încep? (tare) Spune-mi au conversat tare domnii?

Mihai (dând din cap negativ). N'am conservat mult cu ei, așa militărește, i-am arătat ușa.

Olga. Ce? Ce vorbești?

Mihai. Păi da, coniață, l-am dat pe ușă afară. Don colonel se făcuse foc... Știi d-ta, eră ala de serie, don colonel știa că are să vină... I-am spus

să nu intre, dar n'a ascultat de vorbă bună. L-am dat deci afară.

Olga (își acoperă fața disperată și se aruncă pe un scaun). O, nene, ce-ai făcut? Ce-ai făcut? (plânge)

Mihai (aparte). Dar asta ce-o mai fi? (s'apropie tare) Coniață, ce s'a întâmplat? Săr't mâna și trăiți... nu plângeți... Orică... poate că... cunoști pe acel domn... A, dacă știam, (dă din umeri) ei ce eră? Tot trebuia să-l dau afară, ordinul e ordin. La stânga împrejur, marș!

SCENA XXX.

Cei de mai nainte, Elena.

Elena (grăbită). Am auzit plânsset (vede pe Olga) Tu ești?... Ce s'a întâmplat?

Mihai. Nu s'a întâmplat nimic, săr't mâna coniață. Am dat numai afară pe un domn și coniața, trăiți coniață, plânge de milă. Și zău, că...

Elena. Ei, lasă, pleacă!

Mihai. Trăiți coniață! Iacă plec.

SCENA XXXI.

Elena, Olga.

Elena (privește lung pe Olga, apoi o îmbrățișează și o sărută) Olga, draga mea, tu plângi?

Olga (surprinsă). Tu ești, Eleno. (plânge) O sunt atât de nefericită. (îi cade în brațe).

Elena (aparte). Și ea!.. (tare) Nefericită? Ce ți s'a întâmplat, spune-mi sorioară dragă.

Olga. Nici nu mă întrebă... Ș'apoi nu poți să-mi ajuți... nu-mi poate nimeni ajuta... Mai bine-ar fi să mor.

Elena. Ei lasă, nu vorbi astfel. Spune-mi ce ți s'a întâmplat? Ce nefericire te-a ajuns?

Olga. Ți-am scris, că Ilarie Căpitanul.

Elena. Ei ce?

Olga. Azi a fost aci și mi-a cerut mâna. Nenea Alecu însă l-a dat afară cu vistavoiful.

Elena. L-a dat afară? De ce?

Olga. Fiindcă-i ziarist. (își șterge ochii) Știi că nu-i poate suferi. Și azi eră cu atât mai furios, cu cât tocmai cetise un articol în contra cavaleriei. Eră grozav de pornit în contra lor. Mi-a spus-o de mai înainte. I-am scris lui Ilarie. Eră însă prea târziu. El a venit și a fost dat afară.

Elena (cu părere de rău). Biata mea soră... (s'aude soneria) Cine-o fi? (ascultă.)

Olga (scoate pălăria, își aranjează părul). Oare cine e? Poate nenea Alecu.

SCENA XXXII

Cei de mai nainte, Alecu.

Alecu (intrând prin mijloc, aparte). În fine iată-mă acasă, și toate'n regulă. (tare către cele două surori) Salutare, fetelor!

Olga (tristă). Bon jour!

Elena. Bună ziua, nene!

Alecu. Nu m'a căutat nimeni?

Elena. Nu!

Olga (dojenindu-l). Unchiule dragă, ce-ai făcut?

Alecu. Ce... ce să fac... uite... a fost aci ăla, cum îi zice... știi... cela. I-am spus frumos, că de giaba își rupe papucii... că nu se poate... n'a

vrut să înțeleagă, (pleacă spre ușă) dar am să-ți spun mai pe urmă, numai să-mi depun sabia.

SCENA XXXIII.

Elena, Olga.

Elena. Ei vezi, n'a fost tocmai așa brutal.

Olga. Aș! ce știi tu, mi-a povestit mie Mihai. (oftează, s'aude sunând) Cine o mai fi iară? A, de n'ar mai veni nimeni.

SCENA XXXIV.

Cei de mai nainte, Ilarie, apoi Alecu.

Ilarie. Sărut mâna. (cătră Elena, pe care nu o cunoaște) Sunt Ilarie Căpitanu.

Olga (speriată). D-ta aci! Ce ți-a trecut prin minte?

Elena. Mă bucur... dar (dojenitor), într'adevăr n'ai făcut bine.

Ilarie (încurcat). Mă rog... (se uită dela una la cealaltă) Poate c'am venit prea de vreme?

Olga. Pentru D-zeu, pleacă repede! Pleacă dacă te rog... E acasă... colo (arată ușa din stânga). Iute!

Ilarie (și mai încurcat privește prin prejur). Nu înțeleg!

Olga. Pentru D-zeu! te rog, pleacă! (se deschide ușa din stânga.) Prea târziu!

Elena (cătră Ilarie). Ce nechibzuință!

Ilarie. Mă rog? (aparte) Curios!

Alecu (văzând pe Ilarie). Salutare, onorabile! Care va să zică, punctual!

Olga (aparte). Ce-i asta?

Ilarie. După cum ai dorit, iubite camarade.

Alecu. Bravos. (cătră Olga) Cum stai cu dejunul, mică gospodină?

Olga. Cu dejunul? (veselă) Cred că bine... Dar d-ta adineori...

Alecu. Ce, ce?

Elena. Da, da, ni-e foame. (cătră Olga) Taci din gură. Nu-i mai aduce aminte!

Olga (incet cătră Elena). Dar nu mai înțeleg.

Elena (răspunde incet). Nici eu, dar ce-ți pasă, bine că-i așa!

Olga (pleacă). Dar ce mi-a spus prostul ăla de Mihai?!

SCENA XXXV.

Toți, afară de Olga.

Alecu (privind după Olga cătră Elena.) Ce fel de secrete sunt astea? (glumet) Știi că nu-i de iertat.

Ilarie. Ei, lasă... femeilor li-se iartă toate!

Alecu. Eu nu. Dar șezi. (ți oferă țigări) Fumezi?

Elena (aprinde un chibrit). Poftim!

Ilarie. Mulțumesc! (șade) Cu voia d-voastră.

Alecu. Ce? Încă nu vă tutuiți?

Elena. (șade veselă). Dar d-ta, unchiule, ți-ai dat învoirea?

Alecu. Cum de nu! Nu ți-am spus? Imi place Ilarie ca și cum ar fi fiul meu.

Ilarie. Mulțumesc, camarade. Fii sigur că-mi voiu da osteneala să merit această iubire!

Elena. Dacă-i așa, atunci cu toată inima (ți dă mâna).

Ilarie. (ți sărută mâna) Simt cea mai mare bucurie.

Alecu. Eleno dragă, nu te superi dacă te rog să ne lași puțin singuri.

Elena. Mă rog! (pleacă) Mă duc s'ajut Olgei.

SCENA XXXVI.

Alecu, Ilarie.

Alecu (solemn). Acum, că ai devenit membru al familiei noastre, trebuie să-ți comunic un lucru de caracter foarte intim...

Ilarie (satisfăcut). Te rog... poștește... atâta încredere mă onorează foarte mult...

Alecu. Uite despre ce-i vorba: după toate probabilitățile voiu avea mâine un duel.

Ilarie. Ce spui?

Alecu. Da, însă cu toate că sunt bun duelist, nu putem știi ce se va întâmpla... Te rog dar, dacă voiu cădea, să iei îndată pe nepoată-mea. Altfel aș fi neliniștit... știind că nu rămâne nici un bărbat la casă.

Ilarie. Îți promit iubite camarade, cu toate că sper să...

Alecu. Bine, bine. Am zis: dacă... Cât despre testament, e în cutia biroului meu.

Ilarie. Îți mulțumesc pentru încrederea ce-mi arăți. Nu s'ar putea însă aplană conflictul?

Alecu. Cam greu. (glumet) L-am ofensat rău pe stimabilul.

Ilarie. L-ai ofensat rău?

Alecu. Da... Il cunoști poate... Lungu ziarist, așa-mi pare că-l chiamă.

Ilarie. Ziarist?... (după ce se gândește puțin) Nu! Pe un Lungu, funcționar la minister, îl cunosc, mi-e prieten bun. Mi-a spus zilele trecute că vrea să se însoare. Ia o tânără văduvă.

Alecu. Nu-i asta... (desprețuitor) Un ziarist... Am bănuit eu că n'ai asemenea cunoștințe.

Ilarie. De ce nu?

Alecu. Eu sunt sătul de ei până aci (arată gâtul). Mi-e scârbă de 'ntreaga lui breasiă. Afurisiți oameni!... Ș'apoi ce obraznici!

Ilarie (incurcat). Hm... Critica e prea aspră, și crede-mă, nedreaptă... Adevărat, că întocmai ca și între alte ocupațiuni se găesc și între ziarisți oameni, cari nu-s cum ar trebui să fie. În genere însă...

Alecu. Toți sunt pe acelaș calapod. (strigă) Se ocupă tot de trebile altora. Inșeală, mint, iată ocupațiunea lor.

Ilarie. E adevărat, că uneori se află în ziare lucruri greșite, nedrepte chiar... dar în fine, nici diplomații nu spun totdeauna adevărul.

Alecu. Ehei, prietene! Diplomații ocolesc adevărul spre folosul țarei, mint către străini, ziarisții însă ne mint pe noi, cetitorii, cari susținem ziarele... D'aia nu abonez eu nici unul!

Ilarie. (dă din cap negativ) Recunosc, că precum orice lucru omenesc, așa și jurnalistica poate să-și aibă defectele sale. Nu se poate tăgădui însă, că presa liberă este una din cele mai mari cuceriri ale neamului. Presa, care-și înde-

plinește misiunea e oglinda vie a societății, ea îndeamnă la adevăr și bine în aceeaș măsură, în care împiedecă nedreptățile, crimele. Presa liberă e o sentinelă ageră a intereselor naționale, ea dă alarma, când vede dușmani și tot ea îndeamnă la supunere cătră o mărimă a națiunii. Soldatul bun — patriotul adevărat va ascultă totdeauna și se va entuziasma la vocea presei. Iată cea dintâi chemare a presei, și despre oamenii, cari și-au pus puterile în serviciul ei, e nedrept, iubite camarade, în tot cazul e o prevenție, să vorbești astfel.

Alecu (incurcat). Hm, hm! bine, bine, în fine nu zic ba. Dar de aceea a fost păcat să te pasionezi așa. Știi că sunt militar vechiu, nu mă prea pricep la d'al de astea, sunt sigur numai de atâta, că nu țin mult la ziarisți, și cu atât mai mult disprețuesc meseria lor.

Ilarie (indignat). Să mă ierți, dar eu am, nu unul, ci mulți colegi, cari...

Alecu. Ei, cine-ți vorbește de colegii tăi...

Ilarie (mirat, aparte). Incep a nu-l mai înțelege.

SCENA XXXVII.

Aceiași, Elena.

Elena (intră prin mijloc). Am voie să intru?

Alecu. Da, da.

Elena. Poftiți la masă!

Alecu. Haidem, camarade.

Ilarie. Cunoști vreunul, ca să-ți fi putut face idee, ce fel de oameni sunt ziarisții?

Alecu. Cunosc pe Lungu.

Elena. De Lungu vorbiți? (mirată) Il cunoști unchiule?

Alecu. Eu? da... adecă nu, numai așa în treacăt. Dar de ce întrebî? Il cunoști tu poate?

Elena (oftează). Eu? (trist) O, da!

Alecu. Inchipuie-ți a cerut mâna Olgei!

Ilarie. El (mirat) mâna Olgei?!

Alecu. Da, da. Ne mai pomenită îndrăzneală, auzi.

Ilarie. Dar (și mai mirat), Olga 'l cunoaște?

Alecu. Cum nu! A înebunit-o în carnavalul trecut.

Ilarie. Camarade, dar gândește-tă ce spui!

Alecu. Ce să mă gândesc? Elena poate afla totul, pentru că probabil va trebui să mângăie și să vindece pe Olga... Biata copilă îl iubește la nebunie.

Ilarie. Mireasa mea?!

Alecu. Cum mireasa ta? Ce vorbă-i asta?

Ilarie. Ei da, mireasa mea.

Alecu. Camarade, unul din noi doi bate câmpii, eu vorbesc de Olga.

Ilarie. Da, Olga.

Elena. Ei bine unchiule, Olga e mireasă lui

Ilarie. Cum poți vorbi astfel de ea?

Alecu (se uită uimit la amândoi). Ce vorbești? Mirele tău iubește pe Olga?

Ilarie (aparte). Bietul bătrân, zău e țicnit. (tare) Nene Alecule liniștește-te, ești bolnav, iritat, ai face bine să te odihnești puțin.

Alecu (supărat). Eu bolnav?... Cine ți-a spus asta? Voi m'ați zăpăcit!

Elena (aparte). Ia spune-mi unchiule, când a fost aci d-l Lungu?

Alecu. Când? Azi!

Elena. Și d-ta ce i-ai răspuns?

Alecu (indignat) L-am dat pe ușe afară!

Elena. A, acum înțeleg. (il prinde de mână) Nene, pentru Dumnezeu, dar el n'a cerut pe Olga!

Alecu. Cum, pe cine dar?

Elena. Pe mine. Și d-ta l'ai dat afară. De ce?

Alecu. Mâna ta, un jurnalist?

Elena. Ce, jurnalist?

Alecu. Dar Lungu acela...

Elena. Dar Lungu e funcționar la minister și căpitan în rezervă.

SCENA XXXVIII.

Aceiași, Olga, apoi Mihai.

Olga. Poftiți la masă, dejunul e servit!

Alecu. Asta-i acum, dejun ne mai trebuie!

Olga. Ce e, ce s'a întâmplat?

Alecu. (o ia de mână furios) Cine-i pețitorul tău? Spune repede, că înnebunesc!

Olga (se uită la Ilarie, il arată). Ilarie, cine să fie?

Elena. Acum înțeleg, de-acel purtare curioasă a lui Lungu. Unchiule, pentru D-zeu, de mă

iubești, repară cumva greșala. Va mai fi vreun mijloc (s'așează, scrie un bilet, sună).

Mihai (intră) Ordonati!

Elena. Du biletul ăsta la adresă!

Mihai. Duc, trăiți (iese).

Alecu. Frumoasă istorie!... Am dat afară un domn, un ofițer... și încă din cavalerie... (cătră Olga) Dar tu mi-ai vorbit de-un ziarist!

Ilarie. De sigur, eră vorba de mine, eu sunt acel ziarist!

Alecu. Tu ziarist? D-ta ziarist... Ești sigur. Chiar d-ta în persoană? Nu se poate! Un asemenea om cum se cade ziarist. Sf. Spiridoane, ține-mă!

Ilarie. Te asigur.

Olga (mângâie pe Alecu) Unchiule dragă, nu-ășă că iubești pe Ilarie? Așă-i că nu ești supărat pe el, vezi când ai judecat nepreocupat, când nu știai că ai de a face cu un ziarist.

Alecu (indispus) Bine, bine (clatină capul mirat) vom mai vorbi. (cătră Elena) Draga mea, am făcut o prostie nu din răutate însă, iartă-mă. Vom căută să îndreptăm totul. Alerg la d-l Lungu, stă numai aci, la hotelul din colț. Ii voi cere iertare.

SCENA XXXIX.

Aceiași, Emil.

Emil (a auzit ultimele cuvinte). E de prisos domnule. (Elenei) E rândul meu să cer scuze pentru purtarea mea față de d-ta. Cred însă că mă vei ierta, socotind circumstanțele atenuante,

primirea ce mi-a făcut unchiul d-tale. Eram foarte necăjit. (cătră Alecu) Martorii mi-au lămurit și ei încurcătura.

Elena. (ți dă mâna).

Alecu. Iertați-mă, vă rog pe toți. Ziaristul e de vină. (glumeț) Tot vorba mea cea veche: Toate încurcăturile le fac ziaristii.

(CORTINA.)

